

Hrdina byl prostě dokonalý.

Když se Ben zamýšlel nad tím, jak nejlépe popsat svého psa, žádné výstižnější slovo ho nenapadlo. Dokonalý.

Obdivně sledoval, jak černý labrador vyskakuje po míčku a jeho pružné svaly se přitom smršťují a zase napínají. Plachtil ve vzduchu s tlapami roztaženými do stran, téměř jako by uměl létat. Veškeré jeho pohyby plynule navazovaly jeden na druhý a ani jeden z nich nebyl zbytečný. Jeho tmavá srst se zářivě leskla ve slunci.

Dokonalost sama.

Hrdina sevřel míček ve svých mohutných čelistech a lehce přistál na zemi.

„Skvělá práce, Hrdino,“ pochválil ho Ben.

„Ještě nikdy se nestalo, že by ten míč nechytil, že ne?“ ujišťoval se Adam.

„Ne,“ potvrdil Ben hrdě a odhrnul si z obličeje neposlušné hnědé kadeře.

Vtom se k Hrdinovi zčistajasna přiřítíl Skaut, zlatavě hnědý pes s bílou náprsenkou a bílými tlapami,

a suverénně se uvelebil mezi jeho předníma nohama. Potom vzhlédl ke svému druhovi obrovskými smutnými očima a zakňučel. Hrdina v tu ránu upustil míček na zem a přistrčil ho Skautovi.

„Skautel!“ káral Jakub se smíchem své štěně. „Přece nemůžeš nechat Hrdinu odvést všechnu tu špinavou práci a pak mu míček vzít!“

„Hm, až na to, že to právě udělal,“ poznamenal suše Adam.

„Hrdina přece Skautovi odpustí cokoliv, že jo, Hrdino?“ usmál se Ben.

Při zvuku svého jména labrador potěšeně zavrtěl mohutným ocasem. Ben ho podrábchal na hlavě.

Ben, Adam a Jakub se téměř každý den scházeli na baseballovém hřišti u lesa a trénovali. Jako členové školního baseballového týmu už na tomhle hřišti oddřeli spoustu hodin, ať už při tréninku, nebo při zápasech. Však za sebou také měli úžasný rok – jejich mužstvo zvítězilo v divizi a málem to dotáhlo až do vyšší soutěže. Kluci tudíž nechtěli během podzimní pauzy ponechat nic náhodě a plánovali do následující sezóny naskočit v plné formě.

Ben si sundal mikinu a hodil ji na zem. Sice nebylo vysloveně horko, ale na tuto část roku panovalo nezvyklé

dusno. Ben ráno zaslechl rodiče, jak se baví o nějaké bouřce, tedy přesněji o velkém hurikánu mířícím na Floridu, která se nachází několik stovek kilometrů na východ od nich. Tatínek tvrdil, že se bouře Gulfportu vyhne, nicméně že i místní obyvatelé musí počítat s vydatným deštěm a nepříjemným větrem.

Psům nedýchatelné parno očividně nevadilo – dál se škádli a pokračovali ve hře. Skaut se zmocnil míčku a hopsal s ním pryč. Spokojeně pofrkával a legračně pohyboval čumákem za strany na stranu, jako by ve vzduchu opisoval osmičku. Hrdina ho dvěma dlouhými skoky předběhl, obrátil se, bez dlouhých okolků mu vytrhl míč z tlamy a upaloval s ním pryč.

„Tak teď jsi mu to nandal!“ hvízdal Ben. „Viděli jste to, kluci?“

„Dobře, Hrdino!“ Adam dostal takový záchvat smíchu, že ani nemohl pořádně mluvit.

„Hrdina nám prostě dal najevo, kdo je tady pánem,“ zakřenil se Jakub. „Pořád kladu Skautovi na srdce, že se staršími je třeba jednat s úctou, ale on mě asi neposlouchá.“

Nikdo netušil, co je Skaut vlastně za rasu, ale Ben si byl jistý, že jednoho dne z něj vyroste stejně mohutné

a svalnaté psisko, jako je Hrdina. A potom s ním bude mít tenhle zkušený labrador velký problém! I Skautův osud byl tak nějak zvláštní. Jako štěně patřil chlápkovvi, který organizoval psí zápasy, a pravděpodobně by Skaut špatně skončil, kdyby ho Ben s Hrdinou nezachránili. Začátkem léta ho Ben věnoval Jakubovi, který tehdy truchlil nad ztrátou svého milovaného čtyřnohého kamaráda. Od té doby psisko pořádně vyrostlo a zmohutnělo a z mrňavého hubeného štěněte se proměnilo v pořízka velikosti bigla s obrovskými tlapami. Ovšem ještě stále měl co dohánět.

Protože na sebe byli Hrdina a Skaut extrémně fixovaní a chtěli být pořád spolu, trávil Ben v poslední době hodně času s Jakubem. I když se to před rokem zdálo nemožné, stali se z těch dvou dobří přátelé a stále dokola rozebírali své dvě velké záliby: psy a baseball.

Ben hrál ve školním týmu na pozici spojky a Jakub na první metě.

Samozřejmě s sebou brali i Adama, který byl Benovým nejlepším kamarádem už od školky, Ben si však nebyl jistý, jestli se tihle dva kluci vůbec snesou. Někdy se mu zdálo, že se snaží spolu vycházet jen kvůli němu.

Hrdina kličkoval po trávníku a Skaut za ním. Nohy mu kmitaly jako o život, jak se snažil udržet Hrdinovo tempo.

„Koukněte na to.“ Ben mhouřil oči proti sluníčku a sledoval, jak se psi honí.

„Co jako?“ nechápal Jakub.

„Skaut už Hrdinovi skoro stačí.“

Mezitím si Hrdina všiml, že ho Skaut dohání, takže přidal a zanechal menšího psa v oblacích prachu za sebou.

„No,“ potřásl Ben hlavou, „vždyť říkám ‚skoro‘. Ale Skaut teď rozhodně dokáže běhat rychleji než dřív.“

„A taky dost rychle roste,“ zasmál se Jakub. „Zalehne už celou postel, takže já se tam skoro nevejdu.“

Hrdina se náhle zničehonic zastavil. Skaut, který mu byl v patách, ještě pořád neuměl tak rychle reagovat, takže do něj narazil a oba dva se svorně poroučeli k zemi, kde se z nich stala jedna velká chlupatá koule. Jak se tak váleli po trávníku, vypadl Hrdinovi míček z tlamy. Adam k nim přiskočil, míček sebral a podržel ho v ruce tak, aby na něj psi viděli. Pak se napřáhl a hodil míč vysokým obloukem před sebe. Hrdina i Skaut za ním okamžitě vystartovali.

„Dělej, Skaute,“ povzbuzoval štěně Ben. „Chyť ho!“

„Do toho, Hrdino, nenech se předběhnout takovým mrňousem!“ halekal Jakub.

Benovi se v tu chvíli zdálo, že kamarádův hlas zní nějak divně. Pohlédl na Jakuba a zjistil, že upřeně hledí někam

do neznáma a závodící psi ho vlastně vůbec nezajímají. Jako by myslel na něco úplně jiného.

„Jakube? Co je s tebou?“ oslovil ho.

Jakub sebou trhl a otočil se po kamarádovi.

„Nic, promiň. Jenom jsem přemýšlel...“ Na chvíli se odmlčel a stočil pohled na přibíhající psy. Hrdina vítězoslavně svíral míček v zubech.

„Souvisí to se Skautem?“ vyzvídal dál Ben.

Jakub odmítavě zavrtěl hlavou.

„To ne. Myslel jsem na tátu. Mám se s ním vidět až za pár týdnů a to čekání je pro mě nekonečné,“ posteskl si Jakub a zdvihl k Benovi zachmuřený obličej.

„Jo, to musí být těžké,“ kývl Ben. Nedovedl si představit, že by svého tatínka nějakou dobu vůbec neviděl. Jakubovi rodiče se zhruba před rokem rozvedli, proto se Jakub s maminkou přistěhoval do Gulfportu. Jeho otec zůstal na severu, v Jacksonu.

„Takže mě napadlo, že bych za ním mohl zajet, abychom se viděli dřív. Třeba tenhle víkend.“

„Bezva,“ souhlasil Ben. „Mamka tě tam poveze?“

„Ne,“ zabručel Jakub. Výraz v jeho tváři se najednou úplně změnil. „Pojedu sám. Mámě zavolám, až budu na místě, aby věděla, kde jsem.“

Ben nevěděl, co říct. Copak může Jakub jenom tak odjet? A jak chce proboha sám absolvovat 200 kilometrů dlouhou cestu? Benovi jako by v krku rostl obrovský knedlík.

Jeho úvahy přerušil Adam, který k nim právě přibíhal následován oběma psy.

„Jakube,“ promluvil Ben šeptem, aby ho Adam neslyšel, „tvoje mamka se zblázní strachy, když si jenom tak beze slova zmizíš. Zkoušel sis o tom s rodiči promluvit? Myslím o tom, jak se cítíš. Tvoje máma by určitě...“

„Určitě by mě nepochopila,“ přerušil ho podrážděně Jakub.

„Dobře, ale...“

To už byl Adam u nich. Sice sotva popadal dech, ale usmíval se. Podal míček Jakubovi a udýchaně ze sebe vypravil: „Co vy dva tady, budete tu jen tak zevlovat, nebo si zahrajete s námi?“

„Jasně že hrajeme s vámi,“ vyhrknul Jakub rychle a bylo vidět, jak se mu ulevilo, že už nemusí svůj problém dál rozebírat.

„Takže běž zase hezky nazpátek, Adame!“

Adam otráveně zahučel a rozběhl se zpátky na vzdálenější konec trávníku. Jakub se zatím loudal směrem ke psům.

„Jakube,“ zavolal za ním Ben. Jakub se neochotně otočil. „Nehodláš se vydat do Jacksonu úplně sám, že ne?“

Jakub jenom mlčky pokrčil rameny.

Ben horečně přemýšlel, co říct, aby kamaráda od toho nesmyslného záměru odradil.

„Slyšel jsi přece o té bouřce, ne?“

Jakub přikývl. „Myslíš o té, co míří na Floridu? Kámo, my ale žijeme v Mississippi, vzpomínáš?“

„To sice jo, ale táta říkal, že i tak budeme mít co dělat s přívalovým deštěm a vším tím okolo.“ Ben se cítil hrozně trapně, že tady plácá něco o počasí, ale nic jiného ho v té chvíli nenapadlo. „Asi to bude docela hustý. A kdybys jel třeba autobusem nebo tak, asi bys nechtěl, aby tě takový nečas zastihl někde na cestě, ne?“

Jakub znovu pokrčil rameny. „No, to bych nechtěl.“

„Aaaa... znamená to teda, že si to ještě rozmyslíš?“

„Hele, jestli tě to fakt tak trápí, tak já nikam nepojedu,“ uzavřel Jakub a podíval se Benovi přímo do očí. „Máš pravdu, není to úplně nejlepší nápad.“

Ben si hrozně přál, aby to Jakub myslel vážně.